

Arrest

nr. 98 290 van 1 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldde zich op 18 januari 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Brussel. Op basis van zijn verklaring dat hij op 4 januari 2012 het Rijk binnenkwam en na voorlegging van een geldig paspoort en een Spaanse "*permiso de residencia*" werd hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 22 maart 2012.

1.2. Op 28 september 2012 werd verzoeker door de politiediensten aangetroffen te Kampenhout terwijl hij actief was als koerier voor de firma GLS en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel

om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [K. V.], attaché

[...]

wordt aan

[...]

de persoon die verklaart zich [K. I.] te noemen [...] en welke verklaart van Congolese nationaliteit te zijn,

[...]

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

[...]

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*
- *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr BR.55.LI.004602/2012 opgesteld door POLITIE KASTZE Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

[...]

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaren omdat:*

- *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft, bestaat het risico op onderduiken. De betrokkene is door de politie van Kastze aangehouden wegens zwartwerk. Deze twee omstandigheden zijn de reden waarom hem geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en waarom hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9, 12 en 20 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezet onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn 2003/109/EG), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat de bestreden beslissing geen feitelijke en juridische grondslag heeft.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Doordat, het bevel om het grondgebied te verlaten enkel steunt op de motieven dat verzoeker niet in bezit zou zijn van de vereiste identiteitsdocumenten of verblijfsdocumenten conform art. 7 sub 1 Vw;

Terwijl, eerste onderdeel, verzoeker gevestigd is in Spanje en een geldige EG- verblijfsvergunning heeft van langdurig ingezetene afgeleverd door Spanje in de zin van de Richtlijn 2003/109/EG van 25 november 2003 van de Raad betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en zich derhalve vrij kan verplaatsen binnen de Schengen-zone en geldig kan verblijven in een derde EU-land voor een periode voor minder dan 3 maanden; Dat de Belgische Staat zodoende de bestreden beslissing onjuist steunt op art 7 sub 1 Vw dat enkel toepassing kan vinden indien de vreemdeling geen verblijfsdocument kan voorleggen dat een verblijf op het grondgebied van België enigszins maar kan rechtvaardigen en dat ten aanzien een langdurig ingezetene van een derde EU-land enkel een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen op artikel 7 sub 2 Vw en volgende;

En terwijl, bovendien en dit ten overvloede uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker minder dan 3 maanden verbleef in België en zijn verblijf wenste te regulariseren op het ogenblik dat hij administratief werd aangehouden door de politie van de politiezone KASTZE; Dat alleszins er geen elementen in het dossier aanwezig zijn die er op zouden kunnen wijzen dat verzoeker reeds langer dan 3 maanden verbleef op het grondgebied en dat de Belgische Staat bij het nemen van de beslissing er dus niet zonder meer van uit kon gaan dat hij langer van 3 maanden verbleef en derhalve niet beschikte over de geldig reisdocument;

En terwijl, het redelijkheidsbeginsel de grenzen aangeeft van de beoordeling[s]vrijheid van de Minister en de beslissing niet mag genomen worden op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de beslissing moet worden genomen op alle gegevens van het dossier;

En terwijl, in het bevel om het grondgebied te verlaten er bovendien verkeerdelijk vanuit wordt gegaan dat verzoeker over geen enkele geldige verblijfsvergunning beschikt en het bevel zich onjuist uitstrekt over alle landen van Schengen-zone terwijl op Spanje een terugnameverplichting rust conform art. 22 van de Richtlijn 2003/109/EG van 25 november 2003 van de Raad betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en het intrekken van het statuut van langdurig ingezetene aan strikte voorwaarden is gekoppeld conform art. 9 van de Richtlijn;

Zodat, door het steunen van de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten op art. 7 sub 1 Vw terwijl verzoeker beschikte over een geldige EG-verblijfsvergunning de in het middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden;

En terwijl, tweede onderdeel, het andere motief, te weten dat verzoeker niet in het bezit is van een machtiging om een bedrijfsactiviteit als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te oefenen evenmin het bevel kan dragen; Dat namelijk de bestreden beslissing enkel art. 7 sub 8 Vw herneemt en louter stelt dat bij PV werd vastgesteld dat verzoeker geen beroepskaart of arbeidskaart heeft;

En terwijl, art. 7 Vw duidelijk het onderscheid maakt tussen de gevallen waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven en er derhalve sprake is van een gebonden bevoegdheid en de gevallen waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven; Dat in de gevallen waarin een bevel kan worden afgegeven uiteraard een grotere motiveringsplicht geldt dan wanneer er sprake is van een zogenoemde gebonden bevoegdheid;

En terwijl, art. 7 Vw bepaalt dat voor het niet in het bezit zijn van een arbeidskaart of arbeidsvergunning een bevel om het grondgebied kan worden afgegeven maar dit niet moet;

Zodat, door het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten overwegende dat verzoeker niet beschikt over een arbeidsvergunning zonder te motiveren waarom het niet beschikken van de arbeidsvergunning een bevel rechtvaardigt gelet op de discretionaire bevoegdheid die het woord kan impliceren heeft de Belgische Staat het de in het middel aangehaalde bepalingen geschonden.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met vermelding van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en omdat hij een beroepsactiviteit uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Daarnaast wordt, met verwijzing naar de artikelen 74/11, § 1, tweede lid en 74/14, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, nu er een risico bestaat dat hij zal onderduiken. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat de feitelijke en juridische grondslag van de bestreden beslissing niet is weergegeven. De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker zonder meer toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat verweerder, wanneer hij gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever is toegekend om te kunnen ageren tegen inbreuken op de verblijfswetgeving, moet toelichten waarom hij in een individueel geval meent gebruik te kunnen maken van deze bevoegdheid. Hij dient slechts de feitelijke en juridische gronden die aan de basis liggen van een beslissing die hij overeenkomstig de wet kan nemen uiteen te zetten.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.2. Waar verzoeker stelt dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet correct zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij over een Spaanse verblijfstitel beschikt, dat hij dus het Rijk kon binnenkomen en er gedurende een periode van drie maanden kon verblijven. Hij meent dan ook dat verweerder geen toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangezien deze wetsbepaling slechts toestaat om een bevel om het grondgebied af te geven aan een persoon die niet over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten beschikt. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat hij op het ogenblik dat hij werd gecontroleerd door de politiediensten geen geldig Congolees paspoort kon voorleggen en dat het gegeven dat hij beschikte over een Spaanse verblijfstitel hieraan geen afbreuk doet. De Spaanse verblijfstitel stelt verzoeker immers vrij van de verplichting om over een visum te beschikken, doch niet van de verplichting om een paspoort te hebben. Verweerder kon dan ook besluiten dat verzoeker geen houder was van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten.

Verzoekers betoog dat er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat hij langer dan drie maanden in het Rijk verbleef en verweerder dus niet kon verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Verweerder heeft immers geen toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ter onderbouwing van de bestreden beslissing. Ten overvloede moet worden toegelicht dat verzoeker lijkt voorbij te gaan aan het feit dat uit voormelde wetsbepaling kan worden afgeleid dat het aan de vreemdeling die zich beroept op een recht op verblijf toekomt om het bewijs te leveren dat hij de termijn gedurende dewelke hij in het Rijk kon verblijven niet heeft overschreden.

In een tweede onderdeel van het middel zet verzoeker uiteen dat er op verweerder geen verplichting rust om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien hij vaststelt dat een vreemdeling in België een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Het gegeven dat verweerder in deze niet beschikt over een gebonden bevoegdheid maar gebruikt maakt van een door de wetgever, in artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet, voorziene mogelijkheid laat niet toe te besluiten dat verweerder verkeerdelijk heeft verwezen naar de toepasselijkheid

van voormelde wetsbepaling of enige door verzoeker aangevoerde norm heeft geschonden. Verzoeker betwist ook niet dat hij werkend werd aangetroffen terwijl hij niet over een arbeidskaart beschikt.

Met betrekking tot de stelling van verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten *“zich onjuist uitstrekt over alle landen van de Schengen-zone, terwijl op Spanje een terugnameverplichting rust conform art. 22 van de Richtlijn 2003/109/EG”* kan het volstaan toe te lichten dat verweerder niet zonder meer heeft gemotiveerd dat verzoeker het grondgebied van de verschillende Schengenstaten moet verlaten, maar dat hij heeft gespecificeerd dat verzoeker dit niet dient te doen indien *“hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. De bestreden beslissing vormt dus geen belemmering voor een terugkeer van verzoeker naar Spanje. Aangezien in de bestreden beslissing ook nergens wordt gesteld dat de status van langdurig ingezetene die verzoeker zou hebben in Spanje wordt ingetrokken, mist de kritiek van verzoeker inzake het miskennen van de strikte voorwaarden wat betreft de intrekking van het statuut van langdurig ingezetene voorts feitelijke grondslag.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

2.1.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 9, 12 en 20 van de Richtlijn 2003/109/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van de bepalingen van de richtlijn inroepen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij stelt nogmaals dat de bestreden beslissing de vereiste feitelijke en juridische grondslag mist.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Doordat, in het bestreden besluit er geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken zou bestaan gezien verzoeker geen officieel adres zou hebben in België en dit als gevolg heeft dat het bevel gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar;

Terwijl, artikel 74/14 Vw bepaalt dat de beslissing tot verwijdering normaliter een termijn van zeven tot dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten tenzij er een risico bestaat voor onderduiken en dat

in dat geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn kan bepalen;

En terwijl, de Belgische Staat besluit dat er het risico voor onderduiken zou zijn gezien het feit dat verzoeker geen officiële verblijfplaats zou hebben in België;

En terwijl, art 1 Vw het risico op onderduiken als volgt definieert: “het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten en dat daartoe de minister of zijn gemachtigde zich (baseert) op objectieve en ernstige elementen”. Dat in de parlementaire voorbereidende werken vervolgens meer uitleg wordt verschaft wat nu dient te worden aangemerkt als een objectief en ernstig element dat kan wijzen op een risico op onderduiken; Dat in de Memorie van Toelichting met name het volgende wordt geschreven:

“Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- 1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;*
 - 2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;*
 - 3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;*
 - 4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;*
 - 5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;*
 - 6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;*
 - 7° indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;*
 - 8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;*
 - 9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;*
 - 10° Indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 “Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen” uit de “Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer” aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.” (cfr. Memorie van Toelichting, Pari. St., Kamer, DOC 53 1825/001 17)*
- En terwijl, derhalve uit de voorbereidende handelingen niet blijkt dat het niet hebben van een officiële verblijfsplaats wordt aangemerkt als een objectief en ernstig element dat kan rechtvaardigen dat er geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend en eveneens uit de niet-limitatieve opsomming blijkt dat de feiten die als een risico tot onderduiken kunnen worden onderverdeeld meer ernstig en zwaarwichtig moeten zijn dan louter het niet hebben van een officieel adres in België;*

En terwijl, de beslissing tot het niet toekennen van een uitvoeringstermijn eveneens steunt op het gegeven dat verzoeker zou zijn aangehouden voor zwartwerk; Dat zwartwerk zelfs niet eens wordt vermeld in art. 74/14 Vw als uitzondering op de regel dat er een termijn van dertig tot zeven dagen wordt toegekend en dat derhalve het gegeven dat verzoeker zou zijn aangehouden voor zwartwerk evenmin

de niet-toekenning van een uitvoeringstermijn en het daarbij gepaard gaande inreisverbod kan rechtvaardigen;

Zodat, de gemachtigde door geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten en een daarbij gepaard inreisverbod op te leggen omdat [...] verzoeker over geen officiële verblijfplaats zou beschikken en hij werd aangehouden wegens zwartwerk de in het middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden.”

2.2.2.1. In zoverre verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht die is opgenomen in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2.2. Verzoeker geeft, met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, te kennen van oordeel te zijn dat er geen objectieve en ernstige elementen zijn die toelaten te besluiten dat er een risico bestaat dat hij zal onderduiken, zodat ook niet kon worden besloten dat hem geen termijn diende te worden toegekend om het Rijk te verlaten en hem bijgevolg ook geen inreisverbod kon worden opgelegd.

Artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder beslist tot de afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling in regel een termijn om uitvoering te geven aan dit bevel dient te worden toegekend. In de in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen kan evenwel worden afgeweken van deze regel. De vaststelling dat het risico bestaat dat een vreemdeling zou onderduiken werd door de wetgever expliciet voorzien als een geval waarbij kan worden afgeweken van de verplichting om een uitvoeringstermijn te bepalen.

Om te kunnen besluiten dat er een risico bestaat dat een vreemdeling zal onderduiken dienen er objectieve en ernstige elementen te zijn. Verweerder heeft het feit dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in het Rijk en dat hij werkt zonder te beschikken over de vereiste machtiging weerhouden als gegevens die aantonen dat er een risico bestaat dat verzoeker zal onderduiken. Verzoeker stelt dat in de memorie van toelichting van de wet waarbij de artikelen 74/11 en 74/14 werden ingevoerd in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer 2011-2012, nr. 1825/001, 15-17*) een aantal gevallen zijn opgesomd waaruit kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat. Hij licht toe dat het ontbreken van een officiële verblijfplaats en het gegeven dat een vreemdeling werd aangetroffen tijdens een tewerkstelling zonder arbeidskaart niet in deze opsomming figureren. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat de in de memorie van toelichting opgenomen lijst waarnaar verzoeker verwijst slechts *“bij wijze van voorbeeld”* werd opgesteld en dat deze lijst *“aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd”* dus niet als limitatief kan worden beschouwd. Het gegeven dat een bepaalde situatie niet in deze lijst wordt vermeld laat op zich geenszins toe te concluderen dat deze situatie niet kan leiden tot de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker geeft te kennen zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerdere standpunt dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in het Rijk en dat hij zich schuldig maakt aan *“zwartwerk”* incorrect is of dat het kennelijk onredelijk is om uit deze gegevens af te leiden dat er een risico bestaat dat verzoeker zou onderduiken.

Een schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en er kan evenmin worden vastgesteld dat het inreisverbod geen feitelijke of juridische grondslag zou hebben.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK